

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Błasiak

Protokolant: Monika Krajewska

przy udziale oskarżyciela:-----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 czerwca 2015 roku i 23 lipca 2015 roku w W.

sprawy **M. T. (1)**

syna S. i I. z domu C.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

1. W dniu 26 lutego 2014 roku ok. godz. 18:15 w W. na ulicy (...), na wysokości budynku nr (...), kierując samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...), naruszył zakaz postoju w miejscu utrudniającym dostęp do innego prawidłowo zaparkowanego pojazdu,

to jest o czyn z art. 97 Kodeksu wykroczeń w związku z art. 49 ust. 2 pkt 2 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, ze zm.),

2. W tym samym miejscu i czasie, kierując w/w pojazdem nie zastosował się do wiążących poleceń dawanych przez osoby uprawnione do kontroli ruchu drogowego,

to jest o czyn z art. 92 § 1 Kodeksu wykroczeń w związku z art. 6 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 129 ust. 2 pkt 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, ze zm.),

3. W tym samym miejscu i czasie, kierując w/w pojazdem nie korzystał z pasów bezpieczeństwa podczas jazdy,

to jest o czyn z art. 97 Kodeksu wykroczeń w zw. z art. 39 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, ze zm.)

orzeka

I. obwinionego **M. T. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów:

- opisanego w punkcie pierwszym stanowiącego wykroczenie z art. 97 Kodeksu wykroczeń w związku z art. 49 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym i na tej podstawie skazuje go,
- opisanego w punkcie drugim stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 Kodeksu wykroczeń i na tej podstawie skazuje go,
- opisanego w punkcie trzecim stanowiącego wykroczenie z art. 97 Kodeksu wykroczeń w zw. z art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym i na tej podstawie skazuje go -

i za to podstawie art. 92 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 600 (sześćset) złotych;

II. na podstawie art. 627 kpk w związku z art. 119 kpw, art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 9262/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego, ujawnionego na rozprawie, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 lutego 2014 r. ok. godz. 18:15 w W. w rejonie ulicy (...), na wysokości budynku nr (...) policjant J. K. na prośbę osoby niepełnosprawnej - A. D., podejmował interwencję wobec pojazdu marki J., który zaparkował zbyt blisko jej samochodu uniemożliwiając jej wejście do środka pojazdu od strony kierowcy. W trakcie interwencji na pasie ruchu bezpośrednio za zaparkowanym samochodem A. D. zatrzymał się M. T. (1), kierując taksówką - samochodem marki O. (...) o nr rej. (...), uniemożliwiając jej wyjazd z miejsca parkingowego oznaczonego znakiem dla osoby niepełnosprawnej. Na prośbę A. D., tenże funkcjonariusz podjął interwencję również w stosunku do M. T. (1), informując go iż naruszył zakaz postoju w miejscu utrudniającym wyjazd prawidłowo zaparkowanego pojazdu i kilkakrotnie polecił M. T. (1), aby odjechał z tego miejsca. M. T. (1) nie reagował na prośby J. K., oświadczając mu iż w tym miejscu ma zlecenie i będzie tu stał. Dopiero po kilkakrotnym poleceniu przeparkowania samochodu, M. T. (1), nie zapinając pasów bezpieczeństwa w samochodzie, odjechał z tego miejsca ustawiając swój samochód przed radiowozem Policji. Na pytanie J. K. czy ma orzeczenie lekarskie, które by go uprawniało do jazdy bez zapiętych pasów bezpieczeństwa, oświadczył, że takiego zaświadczenia nie posiada. W dniu zdarzenia M. T. (1) nie legitymował się orzeczeniem lekarskim o przeciwwskazaniu do używania pasów bezpieczeństwa podczas jazdy pojazdem samochodowym.

Podczas interwencji M. T. (1) zachowywał się agresywnie wobec funkcjonariusza J. K., był arogancki i zdenerwowany. J. K. wykonywał swe obowiązki służbowe w sposób taktowny, grzeczny, kulturalny, stanowczy, zgodnie z procedurami. Na ulicy (...) w czasie i miejscu zdarzenia natężenie ruchu było duże.

M. T. (1) ma 44 lata, jest przedsiębiorcą – taksówkarzem, z zawodu technikiem mechanikiem samochodowym, jest rozwiedzony, na utrzymaniu ma 19 - letniego syna, jest właścicielem samochodu marki O. (...) r., zamieszkuje w mieszkaniu kwaterunkowym. Nie był karany za przestępstwa, ani leczony w PZP, neurologicznie, odwykowo.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: części wyjaśnień obwinionego (k. 82-83), zeznań J. K. (k. 9v-10, k. 84), zeznań S. N. (k. 85-86), zeznań G. S. (k. 86-87), zeznań M. T. (2) (k.99), zeznań A. D. (k. 11v i k. 98-99), planu organizacji ruchu z (...) w W. (k. 46-47), danych z K. (k. 17).

Obwiniony oświadczył, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu zdarzenia dostał zlecenie na ul. (...). Było bardzo duże natężenie ruchu, zjechał pod adres, tam znajduje się przystanek autobusowy. Przed przystankiem są poziome miejsca parkingowe, obwiniony wyjaśnił, że stanął na końcu przystanku i początku miejsc parkingowych. Nie utrudniał wyjazdu innemu pojazdowi. Zaznaczył, że przed nim stał duży radiowóz marki M. (...). Wyjaśnił, że zatrzymał się i czekał na pasażera. Nie upłynęło nawet 20 sekund jak ktoś użył klaksonu, bo był korek w tym miejscu. Policjant z radiowozu wyszedł i gestem kiwnął do niego „odjedź stąd”. Obwiniony wychylił się z okna samochodu i powiedział „słucham?”. Więc policjant wrócił do radiowozu, włożył czapkę, przyszedł do niego i powiedział, że stoi na zakazie postoju. Obwiniony odpowiedział, że on nie zastawia samochodu, to nie jest postój, nie wyłączył silnika, czeka na pasażera i zaraz odjedzie. Oburzony funkcjonariusz powiedział, obwinionemu żeby zjechał przed radiowóz i przygotował dokumenty. Gdy obwiniony podjechał tam, to biegiem podleciał do niego funkcjonariusz i powiedział, że nie zapiął pasów bezpieczeństwa. Nie miał zapiętych pasów, aczkolwiek miał zwolnienie lekarskie z dnia 23 stycznia 2015r. Obwiniony wyjaśnił iż był tak zdenerwowany, że nie okazał tego

zaświadczenia, funkcjonariusz był arogancki. Wyjaśnił, że od razu na polecenie funkcjonariusza Policji przeparkował samochód. Tutaj zaczęły się utarczki słowne, dokumenty, przeglądanie gaśnicy, sprzętu w samochodzie. Wyszła pasażerka i bardzo się śpieszyła i sama była poirytowana zachowaniem funkcjonariusza. Funkcjonariusz chciał wypisać obwinionemu mandat, którego obwiniony nie przyjął. Funkcjonariusz oświadczył, że obwiniony odpowie za 3 artykuły. Funkcjonariusz na komisariacie był niegrzeczny i arogancki. Kazał obwinionemu schować telefon. Gdy przedstawił zarzuty obwiniony prosił o wyjaśnienie. Funkcjonariusz odpowiedział, że w internecie sobie sprawdzi. Wręczył obwinionemu kodeks. Obwiniony wyjaśniał, że policjant był na interwencji, bo był na kogucie. Widocznie interweniował, obwiniony nie wnikał w to co robił. Wykonywał wszystkie polecenia funkcjonariusza. Nie zachowywał się wulgarnie. Nie blokował wyjazdu innego samochodu. Siedział w samochodzie i gdyby jakiś samochód chciał wyjechać, to by przestawił samochód. Nikt z kierowców nie zwracał mu uwagi, żeby przestawił samochód.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego w następującym zakresie. Niewiarygodne są jego wyjaśnienia, że: nie utrudniał wyjazdu innemu pojazdowi, nie zastawiał go, nie blokował, a gdyby jakiś samochód chciał wyjechać, to by przestawił samochód, ale nikt z kierowców nie zwracał mu uwagi, żeby przestawił samochód; od razu na polecenie funkcjonariusza Policji przeparkował samochód i wykonywał wszystkie jego polecenia; miał zwolnienie lekarskie uprawiając go do jazdy bez zapiętych pasów bezpieczeństwa, ale był tak zdenerwowany, że nie okazał tego zaświadczenia policjantowi; J. K. był podczas interwencji arogancki. W tym zakresie wyjaśnienia obwinionego są sprzeczne z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, szczególnie z zeznaniami naocznych świadków zdarzenia: J. K., S. N., G. S., A. D. i M. T. (2). Świadkowie Ci zeznali, że widzieli jak obwiniony zaparkował swój pojazd w taki sposób, że utrudnił on wyjazd z miejsca parkingowego dla osób niepełnosprawnych A. D.. Świadek A. D. zeznała, że prosiła obwinionego, aby odjechał swym pojazdem i odblokował jej wyjazd. Świadkowie J. K., S. N., G. S., A. D. zeznali także, że obwiniony nie wykonał od razu polecenia J. K. do przeparkowania swego pojazdu i uczynił to dopiero po kilkukrotnych poleceniach. Jak zeznał świadek J. K. obwiniony na miejscu zdarzenia oświadczył mu, że nie posiada zaświadczenia lekarskiego, które by go uprawniało do jazdy bez zapiętych pasów bezpieczeństwa. Przedłożone przez obwinionego na rozprawie w dniu 10 czerwca 2015r. w kserokopii zaświadczenie lekarskie, w którym wskazano na przeciwwskazania do jazdy w pasach bezpieczeństwa przez obwinionego, zostało wystawione dnia 23 stycznia 2015, zatem po dacie zdarzenia, które miało miejsce dnia 26 lutego 2014r., dlatego obwiniony nie mógł się nim legitymować podczas zdarzenia. Z tych względów powyższe zaświadczenie nie stanowiło podstawy do przyjęcia, że w dniu zdarzenia posiadał on prawo do kierowania samochodem bez zapiętych pasów bezpieczeństwa. Jak wynika z zeznań świadków, J. K. podczas zdarzenia wykonywał swe obowiązki służbowe w sposób taktowny, grzeczny, kulturalny, stanowczy, zgodnie z procedurami.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, funkcjonariuszy Policji: J. K., S. N., G. S. i M. T. (2). Świadkowie są osobami obcymi dla obwinionego, w dniu 26 lutego 2014 roku wykonywali swoje rutynowe czynności służbowe. W sposób bezstronny i stanowczy przedstawili przebieg zdarzeń, których byli naocznymi świadkami - ich zeznania są jasne, logiczne, spójne z pozostałym materiałem dowodowym i pozwalają odtworzyć rzeczywisty przebieg zdarzeń. W związku z powyższym Sąd uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych. Dwóch pierwszych świadków przedstawiło w swych zeznaniach okoliczności stanowiące znamiona wszystkich czynów zarzucanych obwinionemu, G. S. – dwóch pierwszych, a M. T. (2) – pierwszego.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. D., będącej naocznym świadkiem okoliczności stanowiących znamiona dwóch pierwszych czynów zarzucanych obwinionemu. Świadek w sposób przekonywujący zrelacjonowała okoliczności zdarzenia. Jej zeznania są jasne, logiczne i pokrywają się z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd dał wiarę ujawnionym dowodom z dokumentów w postaci: notatek urzędowych (k. 1-1v, 18), planu organizacji ruchu z (...) w W. (k. 46-47) i danych z K. (k. 17).

W świetle ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, okoliczności popełnienia czynów zarzucanych obwinionemu, jego wina i sprawstwo nie budzą wątpliwości.

Przepis art. 97 kw stanowi, że uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie podlega karze grzywny do 3.000 złotych albo karze nagany. Natomiast art. 49 ust. 2 pkt 2 ustawy dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym stanowi, że zabrania się postoju pojazdu w miejscu utrudniającym dostęp do innego prawidłowo zaparkowanego pojazdu lub wyjazd tego pojazdu. Zgodnie z art. art. 39 ust. 1 ustawy dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem samochodowym oraz osoba przewożona takim pojazdem wyposażonym w pasy bezpieczeństwa są obowiązani korzystać z tych pasów podczas jazdy, z zastrzeżeniem ust. 3, 3b i 3c. Art. 92 § 1 kw stanowi, że kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego, podlega karze grzywny albo karze nagany.

M. T. (1) w dniu 26 lutego 2014 roku ok. godz. 18:15 w W. na ulicy (...), na wysokości budynku nr (...), kierując samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...), naruszył zakaz postoju w miejscu utrudniającym dostęp do innego zaparkowanego pojazdu tj. pojazdu należącego do niepełnosprawnej A. D.. Jego zachowanie należało zakwalifikować jako wykroczenie z art. 97 Kodeksu wykroczeń w związku z art. 49 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym. W tym samym miejscu i czasie obwiniony kierując w/w pojazdem nie zastosował się do wiążących poleceń dawanych przez osoby uprawnione do kontroli ruchu drogowego tj. policjanta J. K., co stanowi wykroczenie z art. 92 § 1 Kodeksu wykroczeń. Ponadto w tym samym miejscu i czasie, kierując w/w pojazdem nie korzystał z pasów bezpieczeństwa podczas jazdy i nie zachodziły podstawy do zwolnienia go z tego obowiązku w postaci w szczególności posiadania orzeczenia lekarskiego o przeciwwskazaniu do używania pasów bezpieczeństwa. Czyn ten stanowi wykroczenie z art. 97 Kodeksu wykroczeń w zw. z art. 39 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym

Obwiniony przypisane mu czyny popełnił umyślnie w zamiarze bezpośrednim, a w czasie czynu nie był nieletni ani niepoczytalny.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Orzeczona kara grzywny w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Orzeczona kara jest karą spełniającą swe cele zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i przede wszystkim indywidualnej. Jest ona adekwatna do okoliczności przypisanego czynu i jego społecznej szkodliwości. Jako okoliczności obciążające Sąd przyjął postać zamiaru (umyślność w zamiarze bezpośrednim), okoliczności czynów z których wynika, że obwiniony rażąco lekceważy podstawowe zasady ruchu drogowego, osoby uprawnione do kontrolowania ruchu drogowego oraz osoby niepełnosprawne. Okoliczność łagodzącą był fakt uprzedniej niekaralności obwinionego za przestępstwa. Mając powyższe na względzie i treść art. 24 § 3 kw, Sąd wymierzył obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 600 złotych.

Jako że obwiniony został skazany, to na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 60 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).